

sykkelen og trillet den bort til Else.

— Du skulle passe deg du, Ole Sand, sa Anne Katrine gravalvorlig.

Else var i ett nå oppe på setet, og straks ble hun modigere.

— Du kan få stor straff, Ole Sand, sa Else.

Ole Sand rørte ikke en hånd mere. Da de hadde syklet noen meter kunne ikke Else motstå fristelsen, hun snudde seg og sa:

— Og du som skrev på staldøren at du tilga alt! ropte hun.

— Det var dumt av deg. Du skulle ikke sagt det, hvisket Anne Katrine.

I samme nå bøyde Ole Sand seg ned og tok en liten sten som han kylte etter Else.

Den traff hatten hennes som fikk et trykk så den datt ned på det ene øret.

De satte full fart på og suste avsted.

Men etter den turen ble Else og Anne Katrine enda bedre venner. Mest viste det seg at de stolte på hverandre. Og Anne Katrine skrev hjem til sin far:

— Det er en av jentene jeg liker bedre enn de andre, Else Beck. Else sier alltid det som er sant. Hun lyver aldri.

Olavas og Laurits' bryllup

Olava kokke var kommet til at hun absolutt ville gifte seg med Laurits kusk. Han var imidlertid ikke særlig begeistret for tanken. Når noen spurte ham om han ikke skulle gifte seg geipte han til dem.

Men det tok Olava kokke ganske freidig, inviterte stadig alle de unge pikene til bryllup, holdt leven og fortalte dem for en stas det da skulle bli.

— Bryllupet skal holdes i drengestuen, sa Olava kokke, og fint og elegant skal det være. Søren Busund skal stå på kakkelovnen svøpt i rødt flor og være gipsfigur. Laurits, som har så lett for å ordlegge seg, skal holde taler hele kvelden, og Gurine skal blåse på kam, stas skal det bli, det kan dere stole på.

De gledet seg alle til bryllupet, men det varte og det rakk. Så ville Laurits, og så ville han ikke. Sto bare og geipte i staldøren.

— Hadde en ikke så godt humør, så ville en bli lei hele greia, skjente Olava kokke og ramlet med tallerkener og kopper og glass, så en kunne høre det lange veier. Det er da riktig noe å gifte seg med, et sånt sildebein, sa hun, når hun var i det humøret.

Men når så Laurits kusk ikke var fullt så muggen, var Olava strålende blid.

— Neste søndag faller vi fra prekestolen, sa hun. Dermed mente hun at presten skulle lyse for dem i kirken.

Og sant nok kom Laurits en vakker dag til frøken Lybæk og fortalte at nå skulle den store begivenheten skje.

— Har du tenkt nøye over dette, Laurits? spurte frøken Lybæk.

— Ja, jeg har jo ikke gjort annet enn å tenke i fire år, sa Laurits og geipte igjen.

Bryllupet skulle holdes på Demmen gård, siden Laurits før hadde tjent hos gamle Marcussen og sto i høy kurs hos de gamle der borte.

— Det blir nok som jeg lovet, bryllupet blir fint, sa Olava muntert. Marcussen på Demmen skal være forlover, og alle de unge jentene være

brudepiker. — Jo, Laurits kan nok være kry — og sånn kjekk kjerring han får.

Venner og elever og lærere ble invitert til kaffe i den store salen på Demmen. Det var et veldig værelse med syv fag vinduer og tre store glass lysekroner. Veggtapetet var hvitt i bunnen, med små Sveitserlandskaper, en spiss fjelltopp og en hytte i en grønn dal. Gulvet var skinnende hvitt, trekket på møblene av grårutet verken. Og her var en innestengt lukt av sol og renskurte gulv.

Øverst ved bordet satt Laurits og Olava på hedersplassen, under det runde speilet med mahognirammè.

Laurits hadde vannkjemmet hår og var sortkledd. Merkelig nok lignet han mere en overlegen statsråd når han gikk i stallen og stelte med den gule hesten enn når han satt i den store salen på Demmen og var brudgom. Olava var karmosinrød av høytid og spenning — og fordi kjolen hennes var for trang. Det så ut som om hennes fyldige figur holdt på å sprengte stasplaget, slik at det hvert øyeblikk kunne skje en voldsom eksplosjon.

Gamle Marcussen hadde diplomatfrakk og stripete benklær, fru Marcussen og Amalie Ladgård sorte silkekjoler. Det gamle arveporselenet var i bruk. Alt var så fint at det til å begynne med ikke var sagt et eneste ord av noen.

Tvillingene hadde hvite kjoler, men de hadde vært ute om morgenen i regnværet og fått en bred, våt kant nedenfor kjolen. Derfor hadde de fått ordre om å holde seg borte i en krok, noe de aldeles ikke gjorde, de plantet seg like foran brudeparet.

Etter at de hadde vært i kirken begynte høytideligheten med kaffedrikking. Etter kaffen kom vinen og talene.

Først gamle Marcussen. Han begynte med Adam og Eva, og tullet en hel del om dette paret i paradisesets have. Det var som om han ikke på noen måte kunne komme seg vekk fra Adam og Eva. Frøken Lybæk tenkte et øyeblikk på å ta ordet og hjelpe ham ut av paradiset, men plutselig gjorde gamle Marcussen et veldig hopp like inn i nåtiden, til Laurits og Olava:

— Det er bra når bra folk finner hverandre,

sa gamle Marcussen, og Laurits er bra og Olava er bra —. Skål!

— Fatter'n er så menn flink til å tale, nikket gamle fru Marcussen. Men han glemte noe: Guds velsignelse på veien, og det sier jeg!

Så holdt frøken Lybæk en tale om kjærlighet og trofasthet. Olava var rørt og snufset og gråt, men Laurits var så fornøyd over all stasen at han lo.

Den ene av tvillingene sto og så på ham.

— Så stygg du er når du ler, Laurits, sa hun plutselig.

Laurits tok seg ikke det minste nær av kritikken, men Olava ble fornærmet. Hun holdt plutselig opp med å være rørt og puffet tvillingene temmelig ublidt vekk. Det får være måte på også, mumlet hun.

Else skulle holde tale og overrekke en sukker-skål i sølvplett fra alle skolejentene. Hun var veldig sjenert, men strammet seg opp og ba om ordet:

— Olava og Laurits, vi synes det er så hyggelig at dere feirer bryllup og at vi fikk være

brudepiker, derfor ønsker vi dere hell og lykke og sunnhet og fred — værsgod — her er en sukkerskål fra oss alle sammen!

— Du fikk alle ting med, du Else, sa frøken Lybæk, hell og lykke, sunnhet og fred, det var riktig et bryllupsønske!

— Ja, og så fant jeg på det helt alene, sa Else.

Olava og Laurits skulle bo i bryggerhuset hos frøken Lybæk og hele selskapet fulgte dem hjem. Tvillingene trampet ved siden av brudeparet som to unge elefanter, og alle de andre fulgte etter.

Og så var Olava og Laurits gift.

Den spanske.

Frøken Lybæk hadde fått et brev med spanske frimerker på konvolutten.

Hun leste og smilte. Else tenkte: enda hun ville si hva det er.

— Småjenter, sa frøken Lybæk, dette var en morsom nyhet. Min søster, som er gift i Spania, tar en tur hjem i sommer. Hun og datteren vil komme og være hos meg to, tre dager.

— Du store tid, så moro! ropte de alle sammen.

— Hvor gammel er hun? spurte Kristiane.

Førti år, sa frøken Lybæk.

— Er hun så gammel? ropte de alle sammen skuffet.

— Min søster ja!

— Nei, vi mente naturligvis datteren, ropte de alle.

— Lille Maria? Å, hun er fjorten år nå.

— Hvorledes er hun? ropte de ivrig rundt henne.